
Mizser Attila

KÍVÜLRŐL JÖVŐ

hát kiírtam magam mit nekem ó pikszis
kiesni jó dolog ha arra gondolok
hogy ami eddig volt még mindig úgy mozog
mint rút rajzokon /krakszhoz jön majd kriksz is/

és így tovább függetlenül attól mit hisz
arról amit nem mosnak tisztára a porok
és kedvemen ha engedem lám túlcserog
mígnem eléri a kamrát azt a kintit

ha ott van akkor már lélegezzen mélyen
szívja át tüdőre engedje egészen
be – bár szívás – nincs más legyen most a szívig

onnan a reakció kettőt ér egyben
belülről figyelhet az utolsó ízig
majdan megírhatja mi történt körültem

Madár János

LEVÉL KEDVESEMHEZ I.

Köszönöm neked a nagybáttonyi fenyőtüdejű hegyeket,
a szabadon engedett madarakat, ahogyan elhúznak a beomlott bányák
felé. Csak az aknatornyok örködnek az elárvult hegyoldalon.
Köszönöm neked a fényt, amely máig kitartó bajaim között élni segít.
Kibírni a magammal hozott fájdalmak utolsó ordas töprengéseit,
hogy csak a szépre nyíljon szó, minden lélegzetvétel fölemeljen.
Köszönöm neked a kályhában izzó parazsat, Mama édes szuszogását,
ahogyan alszik a frissen süppedő paplan alatt – hófehér haját szétterítve.
Ő még itt van közöttünk: őrzi a múltat. Csak az ablak néz befelé,
a nagydiófa árnyékában az ólak alig látszanak. Elmosódik a vályú is,

vele az itt felejtett idő. Páncélozott bogarak mocrognak az éjszakában.
Mint az eltévedt repülőgépek, köröznek a reccsenő eresz alatt.
Virrasztok. Virrasztok kezed melegében – és békésen lüktető ujjaid között
boldog vagyok. Köszönöm neked a reményt. Az összeesküvést
magam ellen, hogy végre fölemelt arccal mehessek céljaim felé,
megtisztulva drága szavaidban. Köszönöm neked a nyíló virágokat,
amelyek tavaszt varázsolnak decemberi szobánkba. Mintha a hideg
buborékjait szeretnék elűzni az érted születő szirmok. Karácsony közeleg.
A fenyőfák tűlevelein csillagok gyúlnak, és szeretteinkre gondolunk
– Papára, kinek szemében a jászol fénye már örökre nyugszik.
Ne sírj, Kedvesem! Ne sírj, Kedvesem! Gyermeekjátékokat teszünk
az ünnepi asztalra. Zsófi és Marcika lesznek a mi megváltóink.

Nagybátony, 2002. december 1.

Koncsek József

MINT AHOGYAN AZ EGÉSZSÉGES TÖLGYFA...

Mint ahogyan az egészséges tölgyfa oldalán
A taplógombák évről-évre egyazon helyen teremnek,
Mint ahogyan egykor, azelőtt, rég állt itt az a lány,
Először őt ismerem föl benned,
s mintha valami a jóra téved,
hiszen ő is lehetett volna
ez, de ő más, érzékenyebb történet,
vérezékeny, oldva, mentve, feloldva,
mégis felfoghatatlan és kigondolhatatlan,
hogyan igaz legyen,

te nem sokkal később, valóságos alakban
állsz ennél a tölgyfánál, ezen a helyen,
az ő helyére és a te helyedre léptél, nem töltöd be
hűlt nőstényillata, sószobra helyét,
csak engem, s velem a fát, akit még ki sem döntöttek,
így történetét.

MINT AHOGYAN KÉT FEJ...

Mint ahogyan két fej összehajol,
csillámló füvek zengenek,
zsibong a boly,
rá kis ágat tesznek keresztbe, nézik,
hogyan tolong, próbál, áll meg, s tovább halad,
keres, néz, szimatol,
külön-külön, de együtt sereg,
mint egy maroknyi fény,
s kit ujjadon futtatsz, kit csak figyelsz,
el is felejtéd őket,
mégis törődsz mindegyikkel,
azt, hiszem, hogy én
így vagyok veled,
mint eleven tekintet,
s hogy nem is tudom, melyik vagy te és én melyik vagyok,
hogy te zsibongsz, tolongsz, megállsz, szaladsz,
vagy én kutakodom,
vagy nem is,
de látnak minket?

Mint ahogyan két fej összehajol,
Ki talált ki, vagy kik találtak ki minket,
Hogy lehet ilyen összekapcsolódó két tekintet,
Mintha még soha, sehol, semmikor...?